నీతిలేని వాళ్ళు

ఏ. వీ. మోహన్రావ్

గంట ఏడయింది.

విమల హాల్లోంచి నడవలోకి వచ్చికూర్చుంది.

ఇసుకవేస్తే రాలనంత జనం. ఒకరివెనుకఒకరు. చేతుల్లో చిన్నవీ, పెద్దవీ, రంగురంగుల, రకరకాల సీసాలు పట్టుకుని నిలబడివున్నారు. అంతా ఆలగాజనమే.

"అమ్మగారూ! డాక్టరుబాబు రాలేదా?" అడిగాడు క్యూలోనుంచి ఒకతను.

"వస్తారు! వస్తారు! కాస్త ఓపిగ్గా, అల్లరిచెయ్యకుండా వుండు?" అంది విమల.

నర్సు ట్రయినింగ్ పూర్తయ్యాక, ఆమెతండ్రి బలవం

తంగా తెచ్చి డాక్టర్ దయానిధి దగ్గర ఉద్యోగంలో ప్రవేశ పెట్టాడు.

చిన్న బంగళాలాంటి ఇంట్లో ముందున్న మూడురూములు హాస్పిటల్‌క్రింద మార్చారు. వాటి వెనకవున్న రెండురూముల్ని విమల వాడుకోసాగింది. మేడంతా డాక్టర్‌క్రిందవుంది.

దయానిధి ఆవూరికొచ్చి సంవత్సరమయింది. అతనొచ్చిన ఆరుమాసాలకు విమల ఉద్యోగంలోవచ్చి చేరింది. ఊరిలోఉన్న పేదలందరికీ దయానిధి దైవసమానుడు. కారణం అతను ఎవ్వర్నీ డబ్బు అడగడు. మందులుకూడా ఫ్రీగా ఇస్తుంటాడు. కాని డబ్బున్నవాళ్ళ దగ్గరమాత్రం ముక్కుపిండి లాగుతాడు. అతని హస్తవాసి మంచిదని అందరిలోనూ బలమైన నమ్మకం ఏర్పడింది.

డాక్టర్ బ్రహ్మచారి. పెళ్ళి చేసుకుందామన్న ప్రయత్నాలుకూడా అతను చెయ్యటంలేదు.

మార్నింగ్ వాక్ వెళ్ళిన దయానిధి తిరిగొస్తూ చూశాడు జనాన్ని. అతనికి ఆనందంతోపాటు గర్వంకూడా కలిగింది.

అందరూ దండాలు బాబయ్యా అంటూ మొక్కసాగారు చిరునవ్వులు చిందిస్తూ ప్రతి నమస్కారాలుచేసి, తిన్నగావెళ్ళి కన్‌సల్టింగ్ రూంలో కూర్చున్నాడు. ఒక్కొక్కరినే విమల లోపలకు పంపసాగింది. వాళ్ళు తిరిగివస్తూ తెచ్చిన చీటీ ప్రకారం సీసాల్లో మందులు నింపి ఇవ్వసాగింది.

ఆడపేషంటు పోయినప్పుడల్లా విమలకు కాస్త అత్రుతగా వుంటుంది. మగవాళ్ళను రెండునిముషాల్లో పంపేసే డాక్టరు, ఆడవాళ్ళను పదినిముషాలన్నా పరీక్షించంది పంపడు. విమల నాలుగయిదుసార్లు దొంగతనంగా చాటునుండి చూసింది. వృత్తి ధర్మానికి విరుద్ధంగా వున్న అతని ప్రవర్తనగురించి పదిమంది

తోచెప్పి, నాలుగు తన్నిద్దామన్నంత కోపం వచ్చిందికూడా.

అంతలోనే అమెకు డాక్టరుగారికి ఆ వూళ్ళో ఎంత పేరుందో గుర్తొచ్చింది. తను చెప్పినది ఎవ్వరూ నమ్మరనిపించాక అతని పాపానపడి అతనే పోతాడని, ఆ ప్రయత్నాలు మానుకుంది.

పదింటికి పనిలో తీరిక చిక్కింది. పేషంట్లంతా వెళ్ళి పోయారు.

"విమలా!" పిలిచాడు డాక్టరు.

లోనికెళ్ళి ఆయనకెదురుగా నిలుచుంది విమల.

"నా బ్యాగ్‌కాస్త సర్దు. పెన్సిలిన్ ఇంజక్షన్సు నాలుగు పెట్టు!" అన్నాడు తెల్లకోటుతీస్తూ.

"అలాగే!" అంటూ నిలుచుంది.

ఆమె అక్కడనుంచి కదలకపోవడం చూసి "నిలబడ్డావేం?" అడిగాడు.

"మీతో ఒకమాట చెపుదామని." అంది తలొంచుకొని.

"చెప్పు" అన్నాడు దయానిధి ఉలెన్‌కోటు తీసి తొడుక్కుంటూ.

"ఆడ పేషంట్లను ఒంటరిగా కన్సల్టింగ్ రూంలోకి రప్పించుకుని, పరీక్షించడం పేరుతో వాళ్ళ అవయవాలతో ఆడుకోవడం, ప్రతిఘటన లేకుండావుంటే అనుభవించి పంపడం మొదలైనవన్నీ చేస్తున్నారు. మీరు డాక్టర్లు. మీవృత్తిధర్మాని కది విరుద్ధం. అలా వాళ్ళను పాడుచెయ్యడం, మీరు పాపం పెంచుకోవడం బాగాలేదు. కథ ఎదురు తిరిగిందంటే ఈ జనానికి మీమీదున్న గౌరవంపోయి కక్ష పెరుగుతుంది. అది శిక్షగా మారుతుంది. అలాంటి పరిస్థితి రాకుండానే మీరు మారడం మంచిది." అంది విమల తాపీగా.

"నాగదిలో ఏంజరుగుతుందో దొంగచాటుగా చూడడం

మొదటితప్పు. నాఉప్పుతింటూ నాకే నీతులు చెప్పబూనడం రెండవతప్పు. నా వ్యక్తిగతమైన విషయాలలో జోక్యం చేసుకోవద్దు.'' అన్నాడు కోపంగా దయానిధి.

విమల బ్యాగ్ సర్దడంలో మునిగిపోయింది.

రాత్రిళ్ళు తనూ డాక్టర్ ఆ బంగళాలో ఒంటరిగానే వుంటున్నారు మూడుమాసాల నుంచి. అయినా అతనెప్పుడూ తనకోసం క్రిందికి రాలేదు. తనవేపుకూడా సరిగ్గా చూడడు. తను అందంగా లేనేమో ననుకుంది.

డాక్టరు వెళ్ళిపోయాడు. మామూలుగా ఊర్లో డబ్బు ఉన్నవాళ్ళ ఇళ్ళలోవుండే పేషంట్లను చూసేందుకు.

విమల తన గదికిపోయి అద్దంముందు నిలుచుంది.

పైటకొంగు క్రిందకు జార్చి చేతులురెండూ పైకెత్తి చూసుకుంది.

మనిషి ఎరుపూ, నలుపూకాని మధ్యరకం ఛామనఛాయలో వుంటుంది. కళ్ళు గుండ్రంగా అందంగా వుంటాయి. మెడ సన్నగా నున్నగా ఉంటుంది. పైపెదవి సన్నగా, క్రిందిపెదవి కాస్త లావుగా వుంటాయి. ఆమెనోరు చాలా అందంగా వుంటుంది. నవ్వితే బుగ్గలు సొట్టలుపడతాయి. తీర్చిదిద్దినట్లున్న తెల్లటిపళ్ళు తళ తళ మెరుస్తాయి. రొమ్ములు బలంగా ఎత్తుగా వుంటాయి. నడుం సన్నగా వుంటుంది. అక్కడ్నుంచి శరీరం వెడల్పుగా మారిపోతుంది.

నిజానికి విమల అందగత్తెల్లో లెక్క. అలాగే అనిపించిందక్షణంలో ఆమెక్కూడా అద్దంలో చూసుకుంటుంటే.

దయానిధి అనుభవించిన చాలామంది అమ్మాయిలకన్నా విమల ఎందులోనూ తీసిపోదు. అయినా అతను ఆమెవంక కన్నెత్తి చూడకపోవడం ఎందుకో అర్థంకాలేదు.

తలుపు తట్టిన చప్పుడయింది.

గబగబా పైటకొంగు సరిగ్గా వేసుకొని వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

ఎదురుగా ఆరడుగుల ఆజానుబాహు విగ్రహం కనిపించింది.

"మీరా?" అంది ఆశ్చర్యపోతూ.

"నేనే!" అంటూ తలుపుమూసి లోనికొచ్చి కూర్చున్నాడు.

"ఇదేనా రావడం?" అడిగింది విమల తనుకూడా గూర్చుంటూ.

"ఆఁ! ఏమిటి విశేషాలు. డబ్బుకావాలి." అన్నాడు.

"నాదగ్గరేంలేదు. నా అవసరాలకు కొద్దిగా తీసుకున్నాను. ుగిలింది డాక్టరుదగ్గరే వుంది. తీసుకొని వెళ్ళండి." అంది మల కాస్త కటువుగా, "ఎందుకమ్మాయ్ అలా కటువుగా ాట్లాడుతున్నావ్?" అన్నాడతను సిగరెట్టు వెలిగిస్తూ.

"మిమ్మల్ని తండ్రిఅని చెప్పుకోవడం నాకు అవమానంగా ంది. ఇంతవయసొచ్చినాగూడా ఇంకా త్రాగుడు, జూదం, భిచారంలాంటి అలవాట్లు తప్పని మీకెందుకు తోచడంలేదు! ెగిన కూతురు మంచిచెడ్డలు చూడవలసిన భాధ్యత మీకు ా?" అడిగింది విమల.

"నా అలవాట్లు మారేవిగావు. నీ మంచిచెడ్డలు చూస్తూ వున్నాగా. నీకు ఇక్కడ ఉద్యోగమిప్పించింది నేనుగాదా?" ిగాడు జనార్ధనం.

"మీరే! ఈ నరకంలో నన్నుతోసింది మీరే!" అంది విమల.

"నరకమా? ఏంటమ్మా? ఏమయింది?" అడిగాడు ఆత్ర ా జనార్థనం.

ఇంతదాకా ఏంలేదు. ఆ దయానిధి కిరాతకుడు. ఆడవా ులే ఆటబొమ్మలక్రింద లెఖ. మందుకోసంవచ్చే మనుషుల్ని

పాడుచేస్తున్నాడు. నా పాపంకూడా ఎప్పుడో పండిస్తాడని భయం గా వుంది. నేను ఇక్కడ మానుకుందా మనుకుంటున్నాను." అంది విమల.

జనార్దనం కోపంతో వూగిపోయాడు.

"నీపట్ల అమర్యాదగా ప్రవర్తించాడా?"

"లేదు!"

"అలాంటిదెప్పుడూ జరగదు. నువ్వుమాత్రం ఇంకో ఉద్యోగం చూసేదాకా ఇక్కడేవుండు. ఉద్యోగం దొరకగానే వెళ్ళవచ్చు. వస్తాను." అంటూ లేచి వెళ్ళాడు జనార్దనం.

విమల చూస్తూ కూర్చుంది.

2

దయానిధి ప్రసిడెంట్‌గారింటిముందు స్కూటర్ ఆపి బ్యాగ్ తీసుకొని లోని కడుగపెటాడు. నలుగురైదుగురు పోలీసులు, ఒక సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టరు, చుట్టుప్రక్కల జనం కొంత మంది హడావుడిగా తిరుగుతూ, మాట్లాడుతూవున్నారు.

ప్రసిడెంట్‌గారు ఎదురొచ్చి "డాక్టర్‌గారూ! కొంప మునిగి పోయింది" అన్నాడు ఏడుస్తూ.

"ఏమయింది? మీ ఆవిడకు.................... ?" అంటూ ఆగాడు.

"మీచేతి చలువవల్ల అది మొక్కలా బాగానేవుంది. దొంగలుపడి రెండులక్షల రూపాయలు కాజేశారు." అన్నాడు ప్రసిడెంట్.

"నిజంగానా? అంత డబ్బు ఎందుకుపెట్టారు ఇంట్లో." అంటూ కూర్చున్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ ప్రక్కనే మంచంపైన

"ఇవ్వాళ అందరికీ ఎరువులకోసం అప్పలుపంచాలి. నిన్న బాంక్‌లో తెచ్చాను. రాత్రి పొలం కుప్పలదగ్గర కాపలా పడ

కునేందుకు వెళ్ళాను. తెల్లారి ఇంటికొచ్చేసరికి ఇదీ జరిగింది'' చెప్పాడు ప్రసిడెంటు.

రెండు లక్షల రూపాయలు చోరీ జరగడం ఆ వూళ్లో అదే మొదటిసారి. గత సంవత్సరంగా అలాంటి దొంగతనాలు నాలుగైదు జరిగాయి. పోలీసులు రావడం, సాక్ష్యాలు తీసుకోవడం, తప్ప దొంగల్ని పట్టుకుందిమాత్రం లేదు.

రిపోర్టు రాసుకోవడం ముగించిన ఇన్స్పెక్టర్ రాయుడు స్థూలకాయాన్ని మంచంమీదనుండి బలవంతంగా పైకిలేపాడు.

''రాయుడుగారూ!'' పిలిచాడు దయానిధి.

ఏమిటన్నట్లు డాక్టర్‌వంక చూశాడు.

''ఏమైనా ఆచూకీ తెలిసిందా?'' అడిగాడు.

''ప్రసిడెంట్‌గారి భార్య రాత్రి ఇంట్లో ఒంటరిగావుంది ఆమె తలుపులన్నీవేసి పడుకున్నానని నమ్మకంగా చెపుతూంది. అయినా దొంగలు ఎలా లోపలకు వచ్చారో అంతుబట్టడం లేదు. డబ్బు అల్మైరాలో పెట్టారట. ఆ తాళాలు ఆమె దగ్గర వున్నాయి. అవి తలక్రింద పెట్టుకున్నానని చెప్పిందీ. తెల్లారాక తాళాలు తనే దిండుక్రిందనుండి తీశానని చెప్తూంది.'' అన్నాడు రాయుడు.

''దొంగలు లోనికి వెళ్ళేందుకు వేరేమార్గంలేదా?''

''చూశాను. ఏమీ కనిపించలేదు.'' అన్నాడు రాయుడు.

'' నాకుమాత్రం ఇంకోవిధంగా తోస్తుంది. ఆ కాంపౌండ్ ప్రక్కన పెద్ద వేపచెట్టు చూశాను. దాని కొమ్మలు ఈ ఇంటిపై డాబాపైకి వున్నాయి. దొంగ సులభంగా ఇంటి పై భాగానికి చేరవచ్చు. అక్కడనుంచి మెల్లగా క్రిందకుదూకి ఆమె పడకగదిగుండా క్రింద హాల్లోకి వచ్చి పని ముగించుకొని వెళ్ళవచ్చుననిపిస్తుంది. అన్నాడు దయానిధి.

"ఆమెచెప్పడం తన గది తలుపులు ఘట్టిగా బిడాయించు కున్నానని గదా? అలాంటప్పుడు ఆ దొంగ పైనుంచి దూకి ఎలా రాగలుగుతాడు? అడిగాడు రాయుడు.

"ఆమె తలుపు వేసుకుందో? లేదో? మీరు కాస్త గద్దించి అడిగేసరికి వేసుకున్నానని చెబుతుందేమో?" అను మానంగా అన్నాడు దయానిధి.

"అలాంటప్పుడు, వీధివాకిలి తలుపుకూడా వేసుకుందన్న గ్యారంటీ ఏముంది?" అడిగాడు రాయుడు.

"అవును. మీరుచెప్పింది నిజమే! ఏమయినా పోలీసులు. మీకు తెలియాలి ఈ తికమకలు. నాకేంతెలుస్తాయి?" అన్నాడు దయానిధి.

దీనంగా తలవంచుకొని మౌనంగా కూర్చున్న ప్రసిడెంటు గారిదగ్గర సెలవు పుచ్చుకుని వెళ్ళిపోయాడు రాయుడు.

దయానిధికూడా "నేనూ వెళ్ళివస్తాను." అన్నాడు ప్రసిడెంటుతో.

ఆయన మాట్లాడకుండా అలాగేనన్నట్లు తలూపాడు.

అంతదాకా దూరంగా గుమ్మంలో నిలుచున్న ప్రసిడెంటు గారి భార్యామణి, దయానిధి వెళ్ళడంచూసి, తనుకూడా లోనికి వెళ్ళిపోయింది.

దయానిధి స్కూటర్ ఎక్కి స్టార్ట్‌చేశాడు. కొంచెం ముందుకు పోగానే, కాంపౌండ్ గోడనానుకొని పెరిగిన పెద్ద చెట్టు మొదలుచుట్టూ వంగి చూస్తున్న రాయుడుగారి స్థూల కాయం కనిపించింది.

రాయుడిగారి దగ్గరగా ఆపి దిగాడు స్కూటర్ దయానిధి

"ఏమిటండీ! పరిశోధిస్తున్నారా?" అడిగాడు డాక్టర్.

"ఎవరివైనా అడుగుజాడలు దొరుకుతాయేమోనని చూస్తు

న్నాను.'' అన్నాడు రాయుడు.

''మీ ప్రయత్నం ఏమన్నా ఫలించిందా?''

''లేదు!''

''ఈ రోజుల్లో దొంగలుకూడా తెలివిగా మారిపోయారు. పోలీసులు పరిశోధన ఎలా సాగిస్తారో ఆ వెధవలకు తెలుసు. అన్నిరకాల జాగ్రత్తలు తీసుకొంటున్నారు. ఏవిధమైన ఆచూకీ చిక్కకుండా వుండేందుకు.'' అన్నాడు దయానిధి.

''మీరు చెప్పిందికూడా నిజమే'' అంటూ తల పైకెత్తాడు.

ప్రసిడెంటుగారి మేడపైన, నిలబడి వీధివంక చూస్తున్న అతని భార్య కనిపించింది రాయుడికి.

''నేను వస్తానండీ! అవతల చూడవలసిన పేషంట్లు చాలామంది వున్నారు.'' అన్నాడు స్కూటర్ స్టార్ట్‌చేస్తూ.

''మంచిది వెళ్ళిరండి!'' అన్నాడు రాయుడు,

స్కూటర్ వెళ్ళిపోయింది.

రాయుడు ఎంత వెతికినా ఏవిధమైన ఆచూకీలు దొరక లేదు. మళ్ళా ఇంట్లోకొచ్చాడు. ప్రసిడెంటును ఇంకకొన్ని ప్రశ్నలడిగాడు. అతను చెప్పిన సమాధానాలను నోటు చేసుకు న్నాడు.

''డబ్బు దొరుకుతుందంటారా సార్!'' నిరాశగా అడిగాడు.

''నోట్ల నంబర్లున్నాయి. మార్చడానికి ప్రయత్నం చేశా డంటే చిక్కుతాడు. మీరు డబ్బు తెచ్చిందీ, ఇంట్లో దాచిందీ రాత్రి ఇంట్లో ఉండకుండా పొలానికెళ్ళిందీ, మొదలైన విషయా లన్నీ తెలిసిన మనిషే ఈ దొంగతనం చేసివుండాలి. అతన్ని ఎలా గైనా పట్టుకుంటాను. మీరు నిశ్చింతంగా వుండండి!'' అన్నాడు రాయుడు.

పనిమనిషి వెండిగ్లాసుతో కాఫీతెచ్చి అందించాడు రాయు

డికి. గ్లాసందుకుని త్రాగాడు ప్రెసిడెంటు. భార్య మఃగుమ్మాని కానుకుని నిలుచుంది. ఆమెకేసి చూశాడు రాయుడు

సినిమా తారలా అలంకరించుకొని వుంది. ఆమె వయస్సు పాతికేళ్ళకు మించి వుండదనుకున్నాడు. ప్రెసిడెంట్‌కు యాభై కి పైనే వున్నాయి. రెండో పెళ్ళి చేసుకున్నాడేమో ననిపించింది. అడిగి తెలుసుకుందామనుకున్నాడు. అతనేమయినా బాధపడతాడేమోనని ఆ విషయం వదిలేసి, మరి నేను శెలవు తీసుకుంటాను. మీకు ఏదైనా చెప్పదగిన విషయం అనిపించింది గుర్తొస్తే నాకు కబురు చెయ్యండి.'' అన్నాడు రాయుడు.

''అలాగే!'' తలూపాడు ప్రెసిడెంటు.

రాయుడు వెళ్ళిపోయాడు అక్కడ్నుంచి.

''మణీ!'' పిలిచాడు భార్యను ప్రెసిడెంటు.

గుమ్మందిగి నడవలోకివచ్చి భర్తముందు నిలుచుంది.

''ఏమిటి?'' అడిగింది మెల్లిగా.

''రాత్రి నేను వెళ్ళాక నువ్వు తలుపులు వేసుకుందీ లేనిదీ గుర్తులేదూ.''

''అదేంటండీ అలా అడుగుతారు. మీరు వెళ్ళగానే వీధి తలుపు వేశాను. లోనికొచ్చి క్రింది తలుపులన్నీ మూసి పైకి వెళ్ళి పడుకున్నాను. మళ్ళా తెల్లారి తీశాను.'' అంది మణి.

''నేను పొలంవెల్తూ పాలేరు పెళ్ళాం లక్ష్మిని వెళ్ళి నీకు తోడుగా పడుకోమని చెప్పాను అది రాలేదా?'' అడిగాడు ప్రెసిడెంటు.

''ఎవ్వరూ రాలేదండీ. చాలాసేపు నిద్రపట్టక పుస్తకం చదువుకొంటూ కూర్చున్నాను. వచ్చి తలుపు తట్టివున్నా, పిలిచివున్నా నాకు తెలిసివుండేదే!'' అంది మణి.

''విచిత్రంగా వుంది. తలుపులన్నీ మూసివుంటే, కన్నం

కూడా వేయకుండా దొంగ ఎలా లోనికొచ్చి వుంటాడు.''
అన్నీ తనే ప్రశ్నించుకున్నాడు పెద్దగా.

''పోలీసులొచ్చారుగా? వాళ్ళే విచారించి దొంగను పట్టు కుంటారు. మనడబ్బు ఎక్కడికీపోదు. దిగులు పడకండి ధైర్యంగా వుండండి.'' అంది మణి.

''పాపం డాక్టరుగారు నీకు ఇంజక్షను ఇవ్వకుండానే వెళ్ళి పోయినట్లున్నాడు, ఈ హడావిడిలో. అది మానితే మళ్ళా కడుపునొప్పి వస్తుందేమో. మళ్ళీ ఆయనను రమ్మని చెప్పడం బాగుండదు. నువ్వెళ్ళి చేయించుకుని రాకూడదు!'' అన్నాడు ప్రసిడెంటు.

''తర్వాత వెళ్తాలెండి'' అంది మణి

''నీయిష్టం నేనలా ఊర్లోకి వెళ్ళివస్తాను.'' అన్నాడు ప్రసిడెంటు.

మణి లోనికి వెళ్ళిపోయింది.

3

విమలకు పేషంట్లద్వారాఆడూళ్ళో జరిగిన దొంగతనం తెలిసిపోయింది. గుచ్చి గుచ్చి ప్రశ్నలువేసి కొన్ని వివరాలు కూడా సేకరించింది.

దయానిధి స్కూటర్ దిగి లోనికొచ్చాడు.

''విమలా?'' పిలిచాడు.

వెళ్ళి ఎదురుగా నిలుచుంది బొమ్మలా మాటా పలుకూ లేకుండా.

''ఇంతకూ నన్నెందుకు పిలిచారు?''

''ఈ పేషంట్లంతా దాదాపు రోజూ వస్తున్నవాళ్ళలాగే వున్నట్లున్నారు. నేను కన్సల్టింగ్ రూంలో వుంటాను. మామూలు రోగులైతే నిన్నటిమందులు రిపీట్ చెయ్యి. కాంప్లి

కేషన్స్ వున్న కేసులయితే నాదగ్గరకు పంపు. నామనస్సేమీ బాగాలేదు.'' అన్నాడు దయానిధి.

"అలాగే! కానీ వాళ్ళు మీరే చూడాలంటారు. నామాట వినరు.'' అంది విమల.

"నువ్వే ఏదోలాగ సర్ది చెప్పు.''

"ప్రయత్నిస్తాను.'' అంటూ వెలుపలికొచ్చింది.

ఒక్కొక్కరి దగ్గరవున్న చీటీలు తీసుకొని తనే టెంపరేచర్ చూడడం, గుండె తట్టి చూడడం, లాంటివన్నీచేసి, మందులివ్వసాగింది.

అందరూ డాక్టర్‌గారి గురించే అడగసాగారు. ఆయనకు వొంట్లో బాగులేదనీ, కాస్త విశ్రాంతి తీసుకంటున్నాడనీ, ఇష్టంలేకున్నా అబద్ధంచెప్పి సర్ది పంపేసింది మొత్తాని కందరినీ.

అందరూ వెళ్ళి పోయరని నిర్ధారణ చేసుకుని, కన్సల్టింగ్ రూంలోకి తిరిగొచ్చి చెప్పింది ఆ విషయం దయానిధికి.

థాంక్స్! నీలాంటి ఏబుల్ వర్స్ వుండడంలోని సుఖం మొదటిసారిగా నాకిప్పుడర్థమయింది.'' అన్నాడు.

"ఇంతకూ మీ మనస్సు ఎందుకు బాగులేదు!''

"మనకు ఆత్మీయుడైన ప్రసిడెంట్ ప్రసాదరావుగారింట్లో దొంగలు పడ్డారట రాత్రి. రెండు లక్షల రూపాయల దాకా కాష్ కాజేశారట. ఆయన భార్య రమణ మణికి ఇంజక్షను ఇద్దామని వెళ్ళే సరికి పోలీసులు నిండి వున్నారు. విన్నాక బాధ కలిగింది. మిగిలిన కేసులు కూడా చూడకుండా వచ్చేశాను.'' అన్నాడు దయానిధి.

"పాపం! చాలా అన్యాయం జరిగింది.'' అంది విమల. ఆమెకు ప్రసాదరావు తెలుసు. అతని మంచితనం గురించి చాలా వినిందికూడా. అందుకే అంతకుముందునించీ బాధ

పడసాగింది.

"పోలీసులు దిగారుగా రంగంలోకి. దొంగలు అంత సుల భంగా తప్పించుకోలేరు." అంది విమల.

"అవునవును. అందులో బ్రహ్మరమిసాల పెద్ద బొజ్జ రాయుడు క్రొత్తగా సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టరుగా వచ్చాడు. అతని తెలివి తేటల గురించి కథలు చెప్పకుంటారు చాలామంది. అతనే ఈ కేసు పరిశోధన చేసేందుకు పూనుకున్నాడు." అన్నాడు దయానిధి.

"ఇలాంటి విషయాలన్నింటిగురించి ఆలోచించి మీ మనస్సు ఎందుకు పాడుచేసుకుంటారు. మరచిపొండి. హుషారుగా వుండండి." అంది విమల వెక్కసంగా.

"నేనలా పెరగలేదు విమలా. అందరి కష్టాలు నావే అని పిస్తాయి. వీలయినంత మందిని ఆదుకోవాలనిపిస్తుంది. అందుకే పరమ పవిత్రమైన సేవా నిరతితో కూడుకున్న డాక్టర్ వృత్తిని ఎన్నుకొన్నాను." అన్నాడు దయానిధి గంభీరంగా.

"నేను వెళ్తాను. మీరు కూడా రెస్టు తీసుకోండి!" అంది విమల ఇంక ఈ సంభాషణ ఆపేద్దామని.

"అలాగే" అంటూండగా కాకీ బట్టల్లో వున్న వ్యక్తి లోనికొచ్చి "నమస్తే సార్!" అన్నాడు చేతులు జోడిస్తూ.

"ఎవరు?" అడిగింది విమల.

"వీరాపురం జమీందారు గారి డ్రైవర్ను అమ్మా!"

"ఏం కావాలి?"

"డాక్టరు గారికోసం?"

"ఎందుకు?"

"మా అమ్మగారు ఈ మధ్య కడుపునొప్పితో బాధ పడు తూంది. పట్నంలో చూపించుకొచ్చాం. ఏదో మందిచ్చారు.

నొప్పి వచ్చినప్పుడల్లా వేసుకోమన్నారు. రెండు నెలలు పని చేసింది. ఆ తర్వాత పనిచేయడంలేదు. ఆమెనిప్పుడు తీసుకొచ్చాను. నొప్పితో మెలికలు తిరిగి పోతూంది.'' అన్నాడు డ్రైవరు.

''ఓరీ ఫూల్! పేషంటునక్కడపెట్టి నువ్వు ఎలా వచ్చావ్‌లోనికి. ముందావిడ్ని తీసుకురా! పో'' అంటూ పెద్దగా అరచాడు దయానిధి.

డ్రైవరు పరుగెత్తాడు వెలుపలకు.

''విమాలా! వాడు ఆమెను తీసుకురాగలడో లేదో, నువ్వు కూడా వెళ్ళు!'' అంటు తొందర పెట్టాడు.

బ్లడ్ ప్రెషర్ చూసే ఇన్‌స్ట్రుమెంట్, థర్మామిటర్, మొదలైన సామగ్రి అంతా ఛకచక సర్దుకొన్నాడు.

రెండు నిముషాలకు ''అమ్మా! అబ్బా!''అంటూ మెలికలు తిరిగి తువ్వన్న మనిషిని చెరో చెయ్యి భుజంపైన వేసికొని, విమలా మరో ఆడమనిషి లోనికొచ్చారు. దయానిధి చూసి ''ఇలా తీసుకురండి!'' అన్నాడు.

ఆమెను టేబుల్ పైన పడుకోబెట్టారు.

విమల ఆమెకాళ్ళు చక్కగా సర్దిపెట్టింది పొడుగ్గా వుండేట్లు. ఆమె వెంట వచ్చిన మనిషి చేతులు సర్దింది.

తెల్లటి మెర్క్యూరీ లైట్ క్రింద వెల్లి కింతలా పడుకున్న ఆమె శరీరం లోని ఎత్తు పల్లాలు అందంగా కనుపించాయి. క్షణం తదేకంగా చూశాడు దయానిధి. మెల్లిగా టేబుల్ ప్రక్కకు జరిగి స్టెతస్కోపు గుండెల మీద పెట్టాడు.

''పైట కాస్త తీసెయ్యి!'' అన్నాడు.

పేషంటు వెంట వచ్చినమనిషి అయిష్టంగానే పైట చెంగు తొలిగించింది. బలమైన గుండ్రంగావున్న యవ్వనం

కవ్విస్తున్నట్లనిపించింది. అక్కడే స్టెతస్కోపు పెట్టాడు దయానిధి మరో రెండు చోట్ల చూశాడు. స్టెతస్కోపు మెడచుట్టూ తగిలించుకుని అద్దాల బీరువా వైపు నడిచాడు. లోపలి నుంచి మందు తీసి ఇంజక్షనులో ఎక్కించాడు.

విమల ప్రత్తి స్పిరిట్‌లో తడిపి తెచ్చింది. దయానిధి ఇంజక్షనిచ్చాడు. రెండు మాత్రలు మింగించమన్నాడు.

ఐదు నిముషాల్లో పేషంటు లేచి కూర్చుంది.

ఫాన్ క్రిందకూర్చుని పేపరు తిరగేస్తున్న దయానిధి ఆమెలేవడం చూసి, "విమలా! ఆమె నిలా తీసుకురా?" అన్నాడు.

విమల ఆమెను తీసుకొచ్చి ఎదురుగానున్న కుర్చీలో కూర్చో బెట్టింది.

"నొప్పి తగ్గిందా?" అడిగాడు దయానిధి.

"తగ్గిందండీ!" చెప్పిందామె సంతోషంగా.

ఆ నొప్పి పుట్టు పూర్వోత్తరాలు, దానికి వాడిన మందులు మొదలైన వివరాలు అడిగి తెలుసుకున్నాడు. మాటల మధ్య ఆమె పేరు సుజాతని కూడా తెలుసుకున్నాడు.

"వస్తానండీ!" అంది సుజాత.

"పది రోజుల పాటు రోజూ ఇంజక్షనులు తీసుకోవాలి. వస్తారా? లేక మీ వూర్లో ఎవరిదగ్గరన్నా తీసుకుంటారా?" అడిగాడు దయానిధి.

"రోజూ రావడం పడదండీ! మీరు రాలేరా?"

"రాగలను. కానీ చాలా ఆలస్యమవుతుంది. ఇక్కడ తెరిపి లేకుండా పనివుంటూ వుంటుంది. అందువల్ల కష్టంగా వుంటుం దేమో. మీరు రాగలిగితే చాలా మంచిది!" అన్నాడు డాక్టరు.

"మావారితో చెపుతాను. వారిచేతే కబురు చేయిస్తాను."

అంది సుజాత పర్సు తీసి వంద రూపాయల కాగితం అందిస్తూ.

డాక్టరు ఆమెను అంగాంగ పరిశీలనచెయ్యడం విమల గమనించింది. ఆమె నొప్పి తగ్గించి, ఆమె చేత చీకటి తప్పు చేయించేందుకు పథకం వేస్తున్నాడనుకొంది.

కారు దాకా వెళ్ళి సాగనంపింది. ఎక్కి కూర్చున్నాక పదిరూపాయల కాగితం తీసి విమల కిచ్చింది. వద్దంటూనే తీసుకుంది.

తిరిగి లోపలి కొచ్చే సరికి డాక్టరు వెళ్ళిపోయాడు గది లోంచి.

విమల కూడా తన గదిలోకి వెళ్ళిపడుకుంది.

4

సైకిల్ రోడ్ మీద పడేశాడు రాయుడు.

కొంచెం దూరంగా పొలం గట్టు కానుకుని వున్న చిన్న గుడిసె కేసినడిచాడు. ఆరు బయట నులక మంచం మీద కూర్చుని తాటినార తాడు నేస్తున్న పాలేరు వీరడు పోలీసు దుస్తుల్లో నున్న రాయుడ్ని చూసి అదిరి పడ్డాడు. వెంటనే ఎదురయ్యి వంగివంగి దణ్ణం పెట్టాడు.

"వీరడంటే నువ్వేనట్రా!" అడిగాడు మీసం దువ్వుతూ రాయుడు.

"ఆబడుద్దాయి యీడేనయ్యా!" అంటూ తన్ను తనే చూపించుకొన్నాడు చేత్తో.

"నీతో కొద్దిగా మాట్లాడాలని వచ్చాను." అన్నాడు

తమరిట్టా మంచం మీదకుసొండి." అంటూ రాయుణ్ణి మంచం దులిపి కూర్చోపెట్టి, తను క్రింద కూర్చుని "అడుగుదొరా!" అన్నాడు వీరడు.

"మీ ప్రెసిడెంటుగారింట్లో దొంగలు పడ్డారు రాత్రి.

నువ్వు చీకట పడ్డది మొదలు తెల్లారిందాకా ఎక్కడున్నావ్?"
అడిగాడు రాయుడు.

"కొంపదీసి నేనే దొంగననుకోవడం లేదుకదా సార్!"
ఏడుస్తూ అడిగాడు వీరడు.

"నేనే మనుకునేది నీకనవసరం! జవాబుచెప్పు" గద్దిం
చాడు రాయుడు.

"ఈడే వున్నాను దొరా! అమ్మతోడు. కావాలంటె మా
ఆడదాన్ని అడగండి" అన్నాడు.

"దాన్ని కూడా పిలు"

"మాలచ్చి! మాలచ్చీ!" పిలిచాడు

గుడిసెలోంచి ఆడమనిషి బైటకొచ్చింది. రాయుణ్ణి
చూచి అడుగు పడక అక్కడే ఆగిపోయింది.

"రా! రాత్రి నేనెక్కడుందీ దొరకు చెప్పు" అన్నాడు వీరడు.

"ఇక్కడే నాతోనే వున్నాడు దొరా!" చెప్పింది మాలచ్చి.

"అబద్ధం!" అన్నాడు రాయుడు

ఇద్దరూ ఆ అరుపుకు చెమ్మటతో ముద్దలా తడిసి
పోయారు.

"రాత్రి ప్రసిడెంటు పొలానికొచ్చాడు. వస్తానే మాలచ్చిని
తనభార్యకు తోడుగా పడుకోమనిచెప్పాడు. అదివెళ్ళింది
అవునా?"

"అవును." అంది మాలచ్చి.

"వెళ్ళి తలుపులెంతకూ అమ్మగారు తీకుంటే విసుగెత్తి
వచ్చేసింది" చెప్పాడు వీరడు.

"అవునుదొరా! అంతే జరిగింది." అంది మాలచ్చి

"నువ్వెళ్ళి తిరిగి రావడానికి ఎంత టైమ్ పట్టింది?"

"రెండు గంటలు పట్టిందేమో దొరా!"

"ఆ టయిమ్‌చాలు, నువ్వెళ్ళి దొంగతనంచేసి వచ్చేందుకు. నీకు ఆయింట్లో ఏదెక్కడుందో తెలుసు. డబ్బు ఎక్కడ పెట్టారో తెలుసు. మాలచ్చి పోగానే వెంటనే నువ్వూవెళ్ళావ్. పెళ్ళాన్నిబైట కాపలాపెట్టి, నువ్వు చెట్టెక్కి మేడపైకి దూకి దొంగతనంచేసి తిరిగివచ్చావ్ పెళ్ళాంతో."

"బాబూ! అబద్ధం! నేనసలు ఇక్కడనుంచి కదలలేదు. దేముడిమీద ప్రమాణంచేసిచెపుతున్నాను. నామాట నమ్మండి." అన్నాడు మొత్తుకుంటూ.

"నువ్వు ఆ రెండు గంటలసేపూ ఇక్కడే వున్నావని సాక్ష్యం చెప్పేందుకెవరున్నారు?,, అడిగాడు రాయుడు.

"దేవుడు."

"ఆ దేవుడుకి నోరుంటే ఆ మణెమ్మగారి సంగతే పోలీసోళ్ళకి చెప్పి వుండేవాడు, ఆయనకు నోరులేదు కాబట్టి ఆ దొంగతనం మనతలకెత్తారు!,, అంది మాలక్ష్మి

రాయుడికి ఆమాటతో కూడా ఉత్సాహం ముంచుకొచ్చింది. వాళ్ళిద్దరూ ఆయింటిమనుషులు. అక్కడివాళ్ళలో గుట్టు, వీళ్ళకే తెలిసుంటుందన్న నమ్మకంతో, ఇంతదూరం వచ్చాడు. వాళ్ళనే దొంగలుగా చెప్పడంలో ఆయనఉద్దేశ్యం కూడాఅదే. తన పాచిక పారినందుకు సంతోషం వేసింది.

"మాలక్ష్మి! ఏమిటా మణెమ్మసంగతి,,, అడిగాడు.

"ఏముంది బాబూ! పెద్దవాళ్ళరహస్యాలు. నోరుజారింది. తప్పకాయుండి నన్నేమీ అడక్కండి బాబూ. నేను చెప్పానని తెలిస్తే, తాటిబరకతో నా వొంటితీట తీరుస్తుందాతల్లి.,, అంది మాలక్ష్మి.

"నీకేంభరవాలేదు. నువ్వుచెప్పే విషయాలు నాకుతప్ప మరెవ్వరికీ తెలియవలసిన అవసరం లేదు. ధైర్యంగాచెప్పు. వీరు

దొంగలుకాదని బుజావు చేసుకొనేందుకయినా నాకు ఆవిష యమంతా చెప్పితీరాలి!,, అన్నాడు రాయుడు.

"ఈ వూరి డాక్టరు బాబు తెలుసు గదాతమకు. ఆయన వొళ్ళునయం చేసేందుకని రాకపోకలు మొదలెట్టాడు. ఎలా కుదిరిందో ఏమో ఆ దేవుడికే తెలియాలి. ఇద్దరూ ప్రసిడెంటు కళ్ళుకప్పి రంకుసాగిస్తున్నారు.', అంది మాలక్ష్మి

"నిజంగానా!" నమ్మలేక అడిగాడు.

"నిజందొరా!" చెప్పింది.

"నువ్వు చూశావా?"

"కాబట్టే ఖచ్చితంగా చెపుతున్నాను."

"నాకీవిషయం తెలిసినట్టుగానీ, నాకు చెప్పినట్లుగానీ ఎవ్వరికీ తెలియనివ్వకు. జాగ్రత్తగావుండు. వస్తాను." అని అక్కడ్నుంచి బయలుదేరాడు రాయుడు. రోడ్పైకొచ్చి సైకిలు తీసుకొని ఎక్కాడు. ఊరివైపు పోనిచ్చాడు.

దొంగలు చెట్టెక్కి ఇంట్లోకి రావడం అసాధ్యమన్న విషయం పరిశోధనద్వారా తెలుసుకున్నాడు రాయుడు. మణికి తెలీకుండా తలుపులు ఎలా తెరవబడి వుంటాయన్నది ఆయనకు అర్థంకాలేదు.

మాలక్ష్మి చెప్పినమాట నిజమైన పక్షంలో, మణి డాక్టర్ రాకకోసం ఎదురుచూస్తూ తలుపులు తెరచిపెట్టివుంటుంది. అతను రాబోయేముందు దొంగలులోనికి దూరివుంటారు. ఆ తర్వాత డాక్టర్ వచ్చివుంటాడు. అతనూ, ఆమె రసకేళిలో మైమరచి వుండగా, అంతకుముందే లోనికిదూరిన దొంగలు తమపని ముగించుకొని వెళ్ళిపోయివుంటారు తలుపు తెరుచుకుని. అదే జరివుండాలని ఘట్టిగా నమ్మకం కలిగింది. ఒకవేళ డాక్టరే తీసివుంటాడా? అని ఆలోచించాడు రాయుడు. కాని

అతనికి ఆ అవకాశంలేదు. మణి అతనివెంటే వుంది. అందు వలన అది ఎవరో ఆరితేరిన దొంగలే చేశారనిపించింది.

ఆదొంగలకు రెండు విషయాలు తెలిసివుండాలి. ఒకటి ప్రసిడెంటు రాత్రికి పొలంపోవడం, రెండోది ఇంట్లో రెండు లక్షల రూపాయలు తెచ్చి వుంచడం. ఈ విషయం ఆయింటికి బాగా వస్తూపోతూ వుండేవాళ్ళకు తప్ప మరెవ్వరికీ తెలిసే అవకాశం లేదు.

ప్రసాదరావు ఇంటిముందు సైకిలాపి లోనికొచ్చాడు రాయుడు.

"రండి! రండి!" అంటూ ఆహ్వానించాడు ప్రసిడెంటు.

రాయుడు వెళ్ళి అతనికెదురుగా కూర్చున్నాడు.

"ఏమయినా తెలిసిందా?"

"తెలుస్తుంది! తొందరపడి లాభంలేదు. మీయింటికి ఎక్కువగా వస్తూపోతూ వుండేవాళ్ళ పేర్లు చెప్పండి." అన్నాడు.

"నేను ప్రసిడెంటును. చాలామందికి ఏదోఒక అవసర ముంటుంది. అందువల్లవస్తారు. ఎవరినని ప్రత్యేకంగా చెప్పమంటారు".

"తమ పనులకోసం వచ్చి మాట్లాడేవారుకాదు. ఇంట్లో చనువుగా తిరిగేవాళ్ళు. పదేపదే పనికట్టుకొనివచ్చి పలకరించి పొయ్యేవాళ్ళు."

"మా చెల్లెలు, అతనిభర్త ప్రక్కవీధిలో వున్నారు. వాళ్ళు వస్తుంటారు. ఈ వూరి డాక్టరు నా భార్యకు ఇంజక్షనివ్వడానికి రోజూవస్తాడు. అంతే వేరే ఎవ్వరూ అంత ఎక్కువగా రారు."

"ఓమారు మీ శ్రీమతిని పిలవండి!" అన్నాడు రాయుడు.

ప్రసాదరావు "మణి! మణి!" అని కేకేశాడు.

"వస్తున్నా" అంటూ పలికిందామె లోపలినుండి. రాయుడు గుమ్మంవేపే చూడసాగాడు. ఆమె గుమ్మందగ్గరకు రాగానే తలత్రిప్పి ప్రసిడెంటువైపు చూస్తూ "ఈ వూరి డాక్టర్ గురించి మీ అభిప్రాయమేమంటారు?" అడిగాడు.

"చాలా మంచివారని అందరూ అంటారు. నేను అలాగే అనుకొంటున్నాను." అన్నాడు ప్రసిడెంటు.

"నమస్కారమండి!" అందిమణి దూరంగా నిలుచుని.

ఆమెకు రాయుడు దొంగతనం జరిగిన పరిస్థితుల్ని వివరంగాచెప్పి "మీకోసం ఎక్కువగా వచ్చేవాళ్ళెవరయినా వున్నారా? ముఖ్యంగా నిన్న ఎవరెవరు వచ్చారు. వాళ్ళతో మీరు మాటల సందర్భంలో ఇంట్లో డబ్బుపెట్టారన్న విషయం ఏదైనా చెప్పారేమో, గుర్తుచేసుకోండి." అన్నాడు.

మణి చాలాసేపు ఆలోచించి "నిన్న ఎవరూ రాలేదండీ! ఎవ్వరితోనూ డబ్బుగురించి చెప్పనుకూడాలేదు." అంది.

"నా పరిశోధన ఎటూ ముందుకు జరగడంలేదు. పోనీలెండి. మీ ఆరోగ్యం బాగుంటూందా?" అడిగాడు రాయుడు.

"లేదండీ! కాస్త నలతగావుంటే డాక్టర్‌గారి దగ్గర మందు తీసుకుంటున్నాను."

"అసలు జబ్బేమంటారు?"

"అదేదో ఇంగ్లీషుపేరు చెప్పారు. ప్రతిరోజూ ఒక ఇంజక్షను ఇవ్వాలన్నారు."

"ఈ డాక్టర్ హస్తవాసి చాలా మంచిదని విన్నాను. మీ జబ్బు త్వరలోనే నయమవుతుందిలెండి!" అంటూ లేచాడు రాయుడు.

"కాఫీ త్రాగి వెళ్ళండి!" అన్నాడు ప్రసిడెంటు.

"వద్దండీ ఇంతకు ముందే త్రాగాను." అని కదలబోతూ

"మణెమ్మగారూ ఒక్కవిషయం అడగడం మరచిపోయాను. రాత్రి మీవారు వెళ్ళాక మీరు తలుపులు వేసుకున్నారు. ఆతర్వాత మాలక్ష్మి వచ్చి చాలాసేపు తలుపు తట్టిందట మిమ్మల్ని పేరుపెట్టి పిలిచిందట. ఎంతకూ తలుపు తీయక పోతే తిరిగి వెళ్ళిపోయిందట. మీగదిలో మాత్రం లైటు వెలుగుతుండడం తను గమనించిందట. అంటే మీరు మేలుకొనే వుండివుండాలి.

ఆటయిమ్‌లో మీకేవిధమైన చప్పుళ్ళుగానీ, శబ్దాలుగానీ వినిపించలేదా' అని అడిగాడు రాయుడు.

ఆ ప్రశ్నవినగానే మొఖం అదోలా పెట్టింది. జవాబు వెంటనే చెప్ప లేకపోయింది. మాటల కోసం తడుము కోసాగింది. మెల్లగా గుండె పదిలపరుచుకొని "రాత్రితలుపులు వేసుకొని పుస్తకం తీశాను చదవుదామని. వెంటనే నిద్రముంచు కొచ్చింది. పడుకున్నాను అలానే" అందిమణి.

"అంటే ప్రొద్దున్న ఆలైటు ప్రసాదరావుగారొచ్చి ఆర్పేసి వుండాలి" అన్నాడు రాయుడు.

"లేదండీ! నేనొచ్చేసరికే లైటు ఆర్పేసివుంది." అన్నాడు ప్రసిడెంటు.

"మధ్యలో మెలుకవ వచ్చింది. లేచి బాతురూంకు వెళ్ళాను. తిరిగి పడుకునేప్పుడు లైటార్పివేశాను." అందిమణి.

"అంటే అదే అర్ధరాత్రి జరిగుండాలి. అప్పుడు కూడా మీరు ఏవిధమైన శబ్దం వినలేదా?"

"లేదండీ!" అందిమణి.

"మీవారులేనప్పుడు ఒంటరిగా ఇంతపెద్ద ఇంట్లో వుండటం భయంగా వుండదూ. అడిగాడు రాయుడు.

"నాకుచచ్చే భయమండీ. ఎవర్నో ఒకర్ని తోడుంచు

కుంటాను."

"మరి రాత్రి మీవారు పొలంవెళ్తూ మాలక్ష్మినిపంపు తానని చెప్పారుగా. ఆవిడవచ్చిందాకా మీరు వెయిట్‌చేసివుండా చ్చుగా. నాకుతెలిసిందాన్నిబట్టి ఆమె ఇక్కడకు చేరుకునేందుకు అరగంటకన్నా తక్కువటైమ్ పట్టివుండాలి. ఆకాస్తసేపు నిద్ర తట్టుకో గలిగివుంటే మీకు తోడు దొరికుండేది." అన్నాడు రాయుడు.

మణికి ఇన్‌స్పెక్టర్ మాటలు కొంత భయాన్ని, అను మనాన్ని కలిగించాయి. రాత్రింతనెలావున్నది ఎందుకింత వివ రంగా అడుగు తున్నాడో అర్థంకాలేదు. అతనికెవరైనా తనరహ స్యం చెప్పారేమోనన్న అనుమానం వచ్చింది.

రాయుడు అక్కడ్నుంచి కదిలాడు.

5

ప్రసిడెంటుగారింట్లో దొంగలుపడి అప్పుడే మూడురోజు లయి పోయింది. పోలీసులు ఊరంతా తెగ తిరుగుతువ్నారు.

అనుమానమున్న ప్రతిమనిషినీ స్టేషనుకు లాక్కొచ్చి రకరకాల ప్రశ్నలడిగి తమ సందేహాలునివృత్తి చేసుకొనిపంపు తున్నారు. కానీకేసుముందుకు కదలడం లేదు. ఆరోజు మిట్ట మధ్యాహ్నం. ఎండ ఎర్రగా మండుతూంది.

స్టేషన్‌ముందు నుండి ఒంటినిండా పైటకొంగు కప్పు కొని పోతున్న మణెమ్మ కనిపించింది. స్టేషన్‌లో వుండే చూశాడు రాయుడు.

మఫ్టీలోవున్న కానిస్టేబుల్‌నుపిలిచి ఆమె ఏక్కడికి వెళు తూందో చూసిరమ్మని పురమయించాడు.

మణెమ్మ ముందు కానిస్టేబుల్ వెనక నడవడం మొద లెట్టారు. ఆవీధి చివరి కంటాపోయి, ప్రక్కకుతిరిగి దూరంగా

వున్న దయానిధి ఆసుపత్రి వేపు వడచింది ఆమె. కానిస్టేబుల్ వెనక్కి వెళిపోయాడు ఆ విషయంచెప్పేందుకు.

మణెమ్మ లోపలికెళ్ళుతూ చూసింది. వెలుపల అందమైన కారుంది. ఆవూరిదిగాదది. అసలు ఆవూళ్ళో ఎవురికీ కార్లు లేవు. ప్రక్కవూరివాళ్ళెవరైనా వచ్చి వుంటారను కొంటూ, లోనికెళ్ళి, విజిటల్‌రూంలో కూర్చుంది.

విమల వచ్చి చూసి "మీరా?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"నేనే! డాక్టరుగారు ఫ్రీగా వున్నారా?"

"లేరు ఎవరో పేషంటును చెక్‌చేస్తున్నారు." అంది విమల కూర్చుంటూ.

"ఆడవాళ్ళా? మగవాళ్ళా"

"ఆడవాళ్ళే! వీరాపురం జమీందారు గారిభార్య సుజాత."

ఆ మాట వినగానే ఆమెలో అసూయ, అనుమానం కలిగాయి. మొదటిరోజు తను మందుకోసం వచ్చినప్పుడు జరిగినసంఘటనలు గుర్తొచ్చాయి. దయానిధి పరీక్ష చేస్తున్నట్లే నటించి, అనవసరంగా బుగ్గగిల్లి రొమ్ములుతాకి, తొడలుగిరి, తన్ను ఉద్రిక్తురాల్ని చేశాడు. తను మత్తెక్కిపోయిన విషయం తెలుసుకొని మందివ్వడం విషయం మానేసి ఆనందమందించే ప్రయత్నంలో పడ్డాడు. తను భయపడింది ఆవిషయం చెప్పింది. ధైర్యం చెప్పాడు. వెళ్ళి తలుపులకు గొళ్ళెం పెట్టి వచ్చాడు. ఆ తర్వాత జరిగింది తను చూళ్ళేదు. శరీరం మాత్రం హాయిలో ఆనందంలో తేలియాడింది. వరుసగ రెండు రోజులు హాస్పిటల్‌లోనే ఆ అనుభవం దొరికింది మెల్లిగా ఇంటికి వేళ్ళే ఏర్పాటుచేసుకున్నాడు. లోపలున్నది ఆడపేషంటని చెప్తూనే, అందులోనూ ఆమె వీరాపురం జమీందారు భార్యన్నాక, దయానిధి ఆమెను అలాగే చేస్తున్నాడేమో

నన్న అసూయ పుట్టింది.

"ఆమె వచ్చి చాలాసేపయిందా?" అడిగింది మణి.

"ఆఁ! అరగంటయింది." అంది విమల

"మీరిక్కడే వున్నారే: ఆయన కేదైనా అవసరమవు తుందేమో? ప్రక్కనే వుండలేక పోయారా?"

"వారు అలా వుండనివ్వరు. తన పనికి అడ్డంగా వుంటుం దని, అవసరమైతే పిలుస్తానని చెపుతారు. అందుకనే నేను ఎప్పుడూ వుండనక్కడ."

"అలాగా! ఇంకా చాలాసేపు పడుతుందేమో పరీక్ష!" అంది వ్యంగ్యంగా.

"మీరు చేయించుకొన్నారుగా ఆయన దగ్గర పరీక్ష. దాని సంగతి మాకు క్రొత్తేం కాదు. లేకపోతే ఆమె జమీందారు గారి భార్య. అందంగా వుంటుంది. ఆరేళ్ళనుండి కడుపు నొప్పితో బాధపడుతూంది. ఇంకొంచెం ఓపిగ్గా, ఎక్కువసేపు పరీక్షచేస్తారేమో? అంతే!" అంది విమల.

విమల మాటలు సూటిగా తగిలాయి మణికి. ఆమె వ్యంగ్యంగా తన్నుద్దేశించే అంటుందని అర్థమయింది. ఆమెతో గొడవపడి అనవసరంగా రభస పడటం ఇష్టంలేక నోరు మూసు కుంది.

"మీకు ఇంజక్షనేగా! నన్నివ్వమ్మంటారా?"

"వద్దు. అదేం సరిగ్గా పనిచేయడం లేదు. చూపించి వేరే మందు మార్చి ఇవ్వమని అడుగుదామని వచ్చాను." అంది మణి.

"అలాగా! కాసేపుండండి." అంతలో విమలలోని కెళ్ళింది.

ఆతర్వాత పదినిముషాలకు కన్సల్టింగ్ రూం తలుపులు తెరచుకొన్నాయి సుజాత వెలుపలికొచ్చింది. మణి ఆమె కేసి

చూసింది. తనకన్నా ఆమె ఖచ్చితంగా అందమైనదేనన్న అభి ప్రాయం కలిగింది. డబ్బు, హోదా తెచ్చిన పాంకంలో పొన్న పూవులా మెరిసి పోతుందనిపించింది.

విమలకు వెళ్ళొస్తానని చెప్పి, రెండు మందు సీసాలు, టాబ్లెట్ల పొట్లంను చేత్తోపట్టుకొని వెళ్ళిపోయింది వెలుపలకు. ఆతర్వాత కారు కదలిన శబ్దమయ్యింది.

"డాక్టర్‌గారు ఫ్రీగా వున్నారు. మీరూవెళ్ళి పరీక్ష చేయించుకోండి.!" అంది విమల.

మణికి కోపం ముంచుకొచ్చినా తమాయించుకొని వెళ్ళింది

"ఓహో! నువ్వా? ఏమిటిలా వున్నట్టుండివూడిపడ్డావ్?" అడిగాడు దయానిధి. లోపికొచ్చిన మనిషిని చూసి.

"మీ రాసక్రీడకు అడ్డొచ్చానా?" అడిగింది ఎదురుగా కూర్చుంటూ.

"ఏమిటామాటలు?"

"మీ చేతలేమిటి ఆ సుజాతను గంటనుంచి పరిక్షిస్తూనే వున్నారా? నాకులాగే పరీక్షించివుంటారు." అంది కోపంగా.

"తప్పు! ఆమె అటువంటిదికాదు." అన్నాడు దయానిధి.

"అంటే! నేను అటువంటిదాన్ననా నీఅభిప్రాయం."

"అదికాదుమణి! ఆమెను చూస్తే నాకటువంటి దృష్టి గానీ, అభిప్రాయంగానీ, చివరకు ఉద్రేకంగానీ కలుగవు!"

"అదేం పాపం! ఆమె నాకన్నా అందంగావుంది. యవ్వనం లో వుంది."

"ఆమె గొడవ ఎందుకు?ఇంతకూ మీరొచ్చినపని చెప్పండి"

"ఏంలేదు ఆ పోలీసుఇన్‌స్పెక్టరుకు అనుమానంగావుంది." అంది మణి.

"ఎవరిపైన?"

"మనపైన."

"నాన్సెన్స్! ఎందుకలాగనిపించింది నీకు?"

"మన ఇద్దరం అక్రమంగా కలుసుకుంటున్నట్లు అతనికి ఎవరో నిక్కచ్చిగా చెప్పారు. ఆరాత్రి నువ్వు నాతో నాయింట్లో గడిపినట్లు సాక్ష్యం సేకరించి వున్నట్టుంది. దొంగలెవరో తీసి వున్న తలుపులద్వారానే లోనికొచ్చి, పనిముగించుకొని వెళ్ళి పోయారని నమ్మకంగా వున్నట్లుందాయనకు. నానాప్రశ్నలడిగి నా ప్రాణాలు తోడేశాడు." అంది మణి.

"మనల్నేం చెయ్యలేడు."

"దొంగతనం మాటటుంచి మనగుట్టు రట్టయితే మా వారు నీతల నాతల తెగనరికి మాయింటిముందున్న వేపచెట్టుకు వ్రేలాడగడతాడు అంది మణి.

"అయితే నన్నేం చెయ్యమంటావ్?"

"ఆ సుజాత సంగతి కొన్ని రోజులు మరచి మన రహస్యం ఆ రాయుడుగార్ని దాటి వెలుపలకు రాకుండా చూచే బాధ్యత మీది."

"అసలు మనవిషయంకూ, దీనికి ఏమిటి సంబంధం?"

"మీకోసం తలుపులు తీసిపెట్టాను. మీకన్నాముందు దొంగలు లోనికొచ్చివుంటారు. ఆతర్వాత మీరు మేడపైకి రాగానే వాళ్ళు తమపని పూర్తిచేసుకొని తలుపుతెరుచుకొని వెళ్ళిపోయివుంటారు. అందువల్ల మన రహస్యంకు దీనికీ అవినా భావ సంబంధ మేర్పడింది." చెప్పింది మణి

"లోపలికి రావచ్చా?" అని ఎవరిదో కంఠం వినిపించ గానే మణి, దయానిధి గుమ్మంకేసి చూశారు. ద్వారబంధం నిండిపోయి నిల్చున్న రాయుడు కనుపించాడు. అతన్ని చూడ గానే బిక్కచచ్చిపోయారిద్దరూ.

"రండి! రండి! అక్కడే నిల్చున్నారే? ఎంతసేపయ్యింది వచ్చి." అడిగాడు దయానిధి.

"మీరేదో మాట్లాడుకొంటున్నారు." అంటూ ఆగాడు.

"ఆవిడ అనారోగ్యం గురించి కారణాలు చెపుతున్నాను." అన్నాడు దయానిధి.

"నేను వెళ్ళొస్తానండీ! మీరు చెప్పినట్లే తీసుకుంటాను మందులు." అంది మణి.

"ఆఁ! ఆఁ! నేనువచ్చి చూస్తాన్లెండి. కంగారుపడకండి, జబ్బు తగ్గుతుంది. కానీ టైమ్ పడుతుంది." అన్నాడు కంగారు కంగారుగా.

మణి తలొంచుకుని వెళ్ళిపోయింది.

దారిలో ఎదురొచ్చి విమల "వెళ్తున్నారా?" అంది.

"ఆఁ!" అంటూ తలూపింది.

"పరీక్ష మధ్యలో వుండగానే వచ్చాడా రాక్షసుడు. అప్పటికీ చెప్పాను. వినకుండా వచ్చేశాడు." అంది విమల.

ఆమె మాటలు వినకుండా వీధిలోకురికింది.

"ఏంటి? ఇంత దూరం వచ్చారు?"— అడిగాడు దయానిధి.

"నాక్కూడా ఒంట్లో నలతగా వుంటూంది. రెండు రోజాలనుండి నీరసంగా ఉంది. మీకు చూపించుకొని ఏదైనా మందు తీసుకుందామని వచ్చాను." అన్నాడు రాయుడు.

ఆమాటతో దయానిధికి గుండె నిమ్మళించింది. గబగబచెక్ చేసి బి. కాంప్లెక్స్ టాబ్లెట్సు పది తీసిఇచ్చి "రోజా కొక్కటి చొప్పున వేసుకోండి. నీరసం తగ్గిపోతుంది" అన్నాడు.

"థాంక్స్! వస్తాను." అన్నాడు రాయుడు.

ఇన్స్పెక్టర్ని వీధి దాకా సాగనంపి తిరిగి లోనికొచ్చి

కూర్చునాడు.

సుజాతను తన దారికి తెచ్చుకోవడం కష్టమయింది. ఆమె ముందు పోరాడింది. అరచి అల్లరిచేస్తానని బెదరించింది. తను పట్టు వదలకుండా, పని సాధించుకొన్నాడు. అంతా అయ్యాక చప్పబడిపోయి రోజూ వస్తావుంది.

కథ రసకందాయంలోవుండగా, పానకంలో పుడకలా ప్రత్యక్షమయింది మణి. ఆమె సులభముగానే జరిగింది గ్రహించింది. ఆమెతో మాట్లాడుతుండగా రాయుడు రావడం అతన్ని కుదిపివేసింది భయంతో. ఏమేం ప్రశ్నలడుగుతాడో నన్న భయంతో బిక్కచచ్చి కూరున్నాడు. అతను వెళ్ళేదాకా మనస్సుకు ధైర్యం చిక్కలేదు.

మణి చెప్పిన మాటలు గుర్తొచ్చాయి.

ప్రసాదరావు మోటుమనిషి. అతనికి తన రహస్యం తెలిస్తే ఏం జరిగేది మణిని లోబరుచుకునేప్పుడు ఊహించకున్నా తర్వాత తెలుసుకున్నాడు. రాయుడు నోరు మూసుకునే విధానమేమన్న చిక్కుతుందాని ఆలోచించ సాగాడు.

జరిగిన విషయం వివరంగా చెప్పి, కొంత డబ్బు అతని మొహానకొడితే నోరు మూసుకుంటాడేమోనన్న ధైర్యం కలిగింది. రాయుడు చాలా స్ట్రిక్ట్ మనిషని అందరు అంటారు. అతను లంచం తీసుకొనే జాతికిచెందిన వాడుకాకుంటే చిక్కే ఏం చేయడమాని అలోచిస్తు కూర్చున్నాడు.

రకరకాల పథకాలు మెదిలాయి. ఒక్కటీ సరయిందిగా తోచలేదు. అలాగే ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు.

6

దొంగతనం జరిగి ఐదు రోజులయింది.

రాయుడి కేవిధమైన క్రొత్త క్లూ దొరకలేదు. ఏలూరు

నుండి ఫోనొచ్చింది. మాట్లాడాడు. ప్రసాదరావుగారి దగ్గర దొంగిలించిన డబ్బులోని నంబరుగల వందరూపాయల కాయితం ఒకటి బ్రాందీషాపు యజమాని ఒకతను బాంక్‌లో కడుతుంటే పోలీసులు స్వాధీనం చేసుకున్నారనీ, వెంటనే రావలసిందనీ, కబురు చేశారు.

హెడ్ కానిస్టేబుల్‌కు అన్నీచెప్పి, రాయుడు ఏలూరుకు బయలుదేరాడు. సాయంత్రానికి ఏలూరు చేరుకున్నాడు.

బ్రాందీషాపు యజమానిని రిమాండులో వుంచిపెట్టారు. అక్కడి సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టరు రాయుడుతో అంతాచెప్పి, "అతను ఏమీ చెప్పడంలేదు." అన్నాడు.

"నేనూ ప్రయత్నిస్తాను." అన్నాడు.

"మీయిష్టం" అంటూ లేచాడు.

ఇద్దరూ రిమాండు రూంకు బయలుదేరారు.

సన్నగా పొడుగ్గావున్న మనిషి కటకటాల వెనుక పచార్లు చేస్తూ కనుపించాడు. తలుపు తెరిపించాడు రాయుడు. అతన్ని రమ్మన్నాడు. ఆఫీసుగదిలోకి తీసుకొచ్చి ఎదురుగా కూర్చో పెట్టి అన్నాడు.

"ఆ వందరూపాయల కాగితం ఇచ్చిన మనిషెవరో నీకు తెలీదంటావు. అంతేనా?" అడిగాడు రాయుడు.

"అవునండీ!"

"నువ్వు పేపరు చదువుతావా?"

"ఆఁ!"

"ఏం పేపరు చదువుతావు?"

"ఆంధ్ర పత్రిక"

"రోజూ చదువుతావా?"

"చదువుతానండీ!"

"న్యాలోజాలనుండి పాండవపురంలోజరిగిన దొంగతనంలో పోయిన రెండులక్షల రూపాయల తాలుకు నోట్ల నెంబర్లు వేస్తూంది ప్రభుత్వం. అది గమనించావా?"

"లేదండీ" తల అడ్డంగా త్రిప్పుతూ అన్నాడు.

"నీ బార్‌లో రోజు సేల్స్ ఎంతవుంటాయి?"

"తొమ్మిది వందలదాకా వుంటుంది."

"నిన్న మొత్తం వసూలయిన డబ్బులో ఎన్ని వంద కాగితాలున్నాయి."

"రెండు."

"వాళ్ళు బహుశా నీముందు నిలచివుండాలి చిల్లరకోసం కాగితం తీసుకొని చూసుకొని గల్లాపెట్టెలో వేసుకొని మళ్ళీ చిల్లరతీసి లెక్కపెట్టి యివ్వాలినువ్వు ఇదంతా చేసేందుకు చాలా టయిమ్ పట్టాలి. అంతసేపూ ఆనోటిచ్చినమనిషి నీకెదురుగా నిలుచునే వుంటాడు. అతన్ని'ఇష్టంలేకున్నా ఎక్కువ సేపు చూడక తప్పదు అంటూ? అడిగాడు రాయుడు.

"అవునండీ!"

"అయితే ఆనోటిచ్చిన ఇద్దర్నీ నువ్వు చూసివుండాలి. బాగాగుర్తుతెచ్చుకో. వాళ్ళు ఎలా వుంటారో చెప్పు." అన్నాడు.

"ఎంత ఆలోచించినా గుర్తురావడం లేదండీ!" అన్నాడు అతను మొండిగా.

రాయుడు అతని కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూశాడు. ఆ చూపులకు తట్టుకొనలేక కళ్ళు క్రిందికి దించు కొన్నాడు అతను.

ప్రక్కనవున్న ఇన్‌స్పెక్టర్ వైపు తిరిగి "ఇతను అమాయకుడు ఏం తెలిసినట్లుగాలేదు. అనవసరంగా రిమాండులోవుంచి ప్రయోజన మేమిటి? వదిలేదాం?" అన్నాడు కన్నుగిట్టి

అతను అర్థంచేసుకొని "నాకానమ్మకం లేదు సార్! కానీ మీరు వదలమంటే వదుల్తాను." అన్నాడు.

"వది లెయ్యండి." అంటూ "చూడు. నిన్ను వదిలెయ్యమనిచెప్పాను. నీకు ఆమనిషిగుర్తొచ్చినా. లేదా కనిపించినా లేదా మాకుచెప్పాలనిపించినా, వచ్చి సమాచారం అందజెయ్యి," అన్నాడు రాయుడు.

'అలాగేసార్" అంటూ అక్కడ్నుంచి పరుగెత్తాడు అతను.

అతని వెనుక మఫ్టీలోవున్న కానిస్టేబుల్ వెళ్ళడం చూసి రాయుడు తృప్తిగానవ్వుకున్నాడు.

"అతన్నెందుకు వదిలెయ్యమన్నారు. నాకు అర్థం కాలేదు!" అన్నాడు సి. ఇ.

"అతనికానోటిచ్చిందెవరో తెలుసు. బహుశా ఆ మనిషి రోజూ అతని బార్ లోనే తాగుతూండి వుంటాడు. అందు వల్లే చెప్పడానికి ఇష్టపడడం లేదు. మనకు చెప్పినందువల్ల రెండు నష్టాలు. వందరూపాయలు పోవడంతో పాటు, అతన్ని పట్టిచ్చినట్లవుతుంది. అవతలి మనిషి పగ పెట్టుకొని, ఇతన్నే మయినా చేస్తాడని భయంవుండి వుంటుంది. అందుకే వదిలెయ్య మన్నాను. ఇక్కడ్నించి తిన్నగా అతని దగ్గరకే వెళ్తాడు. మన మనిషి వెంట వెళ్ళాడు కాబట్టి ఆ వంద కాగితం మార్చిన మనిషిని మనం సులభంగా పట్టుకోవచ్చు." అన్నాడు రాయుడు.

"మీది మంచి ఆలోచనే!" అన్నాడు సి. ఇ. అతనికి రాయుడి గురించి బాగా తెలుసు.

అరగంట తర్వాత వచ్చాడు మఫ్టీలో వెళ్ళిన కానిస్టేబుల్.

"ఏమయింది?" అడిగాడు రాయుడు.

"రైలు పేటలోని పాడుబడ్డ ఇంటికి వెళ్ళాడు సార్.

ఆయింటికి తాళం వేసివుంది. పక్కవాటాలో వాళ్ళతో రెండు నిముషాలు మాట్లాడి తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు తను. నేను ఆయింట్లో ఎవరుంటున్నారని అడిగాను ప్రక్క వాటా వాళ్ళను. ఎవరో ఒక తను వుంటున్నాడనీ, ఇష్టమొచ్చినప్పుడు వచ్చి పోతుంటాడని చెప్పారు." అన్నాడు.

"గుడ్! మీరు అతన్ని ఎలాగైనా పట్టుకొని నాదగ్గరకు పంపండి. మిగిలిన విషయాలు నేను చూసుకుంటాను. ఈ వూళ్ళోనే మనకు కావలసిన వాళ్ళుచిక్కేటట్టున్నారు. అన్నిబ్యాంక్ లకు కాస్త జాగ్రత్తగా వందరూపాయల నోట్లు చెక్ చెయ్య మని చెప్పండి." అన్నాడు రాయుడు.

"అలాగే!" అన్నాడు సి. ఇ.

"నేను వస్తాను. నాకు ఊళ్ళో చాలా పనులున్నాయి." అని సెలవు పుచ్చుకున్నాడు.

బస్ స్టాండుకొచ్చి బస్సుకోసం నిలబడ్డాడు. రాఘవపురం నుండి రావలసిన బస్సు మరో అరగంటాదాకా లేదని చెప్పాడు స్టాండ్‌సూపర్‌వైజర్.

ఆకలిగా వున్నట్లనిపించింది. టిఫిన్ తిందామని హోటల్‌కు వెళ్ళాడు. దోశతెమ్మనిచెప్పి వెలుపలకి చూస్తూ కిటికీవారగా కూర్చున్నాడు.

పదిహేనునిముషాల తర్వాత వచ్చిందిదోసె. తింటూ అప్ప డప్పుడు బస్ వచ్చిందేమోనన్న అనుమానంతో చూస్తూ వున్నాడు రాయుడు.

7

బస్సొచ్చింది.

అందరికన్నా ముందుదిగిన ఒకడాక్టర్ దయానిధి కనుపించాడు అతని చేతిలో చిన్న బ్రాండ్‌కేస్ వుంది.

రాయుడు ఆగిపోయాడు.

డాక్టర్ వున్నట్టుండి వచ్చాడెందుకో అనుకున్నాడు. తినడం ఆపేసి, లేచాడు. రూపాయి కాగితం కౌంటర్‌లో పడేసి వెలుపలికొచ్చాడు. దయానిధి, రిక్షావాడితో బేరం చేయసాగాడు.

వెనకగావెళ్ళి భుజంపైన చెయ్యి వేశాడు రాయుడు.

తలత్రిప్పి రాయుడ్ని చూసి అవాక్కయి పోయాడు దయానిధి.

"ఇప్పుడేనా రావడం?,, అడిగాడు రాయుడు.

"అవునండీ! మీరెప్పుడొచ్చారు.,,

"ప్రొద్దున్నొచ్చాను. మన వూళ్ళో జరిగిన దొంగతనంలో పోయిన డబ్బుకు సంబంధించిన వందకాగితాలు కొన్నచిక్కా యిక్కడ. అవి మార్చేందుకు ప్రయత్నించిన వాళ్ళను పట్టు కున్నారు. వాళ్ళ ద్వారా ఏదైనా సమాచారం రాబడుదామని వచ్చాను." అన్నాడు రాయుడు.

"ఏమైనా తెలిసిందా?"

"లేదండీ! ఇంకా రిమాండ్‌లోనే వుంచాం. అన్నిరకాల పద్ధతులను ఉపయోగిస్తున్నాం. వాళ్ళచేత నిజం కక్కించడానికి. కానీ వాళ్ళు నోరు విప్పడంలేదు. ఇదంతా నిదానంమీదపని." అన్నాడు రాయుడు.

"మీరు ఊరికి వెళ్తున్నారా?" అడిగాడు దయానిధి.

"అవునండీ! ఈ బస్‌లోనే పోదామనుకుంటున్నాను."

"నాకేం పెద్దపనిలేదు. కొద్దిగా మందులు కొనాలి. తర్వాత బస్‌లో వచ్చేస్తాను. వుంటావా?,, అడిగాడు దయానిధి

"మీరుండమంటే వుంటాను. తోడుగా వెళ్ళడం నాకు సరదాయే!" అన్నాడు రాయుడు.

మళ్ళీహోటల్‌లోకి వచ్చికూర్చున్నాడు. ఈమారు కాఫీ తెమ్మన్నాడు. అదివచ్చేలోగా పోలీస్‌స్టేషన్‌కు ఫోన్‌చేశాడు. ఏదైనా విశేషాలుతెలుస్తే అరగంటదాకా తను అక్కడేవుంటాననీ. చెప్పమనీ.

కాఫీ త్రాగుతూ, పేపరు చూస్తూ గడిపాడు.

సరిగ్గా అరగంటకల్లా వచ్చేశాడు దయానిధి. మందుల పాకెట్లతో.

బస్సొచ్చింది. ఇద్దరూఎక్కి కూర్చున్నారు డ్రైవరుకు వెనుకనున్నసీట్లో.

బస్సు బయలుదేరింది. ఏలూరు దాటింది.

"రాయుడుగారూ!" పిలిచాడు దయానిధి.

"ఏమిటి?" అన్నాడు.

"మీకోవిషయం చెప్పాలని నాల్రోజులనుండి చూస్తున్నాను. చెప్పాలంటే నాకే అవమానంగావుంది. కానీ చెప్పక తప్పదు. చెప్పినందువల్ల మీ పరిశోధనకు కొంత సహాయంగా వుంటుందనిపిస్తోంది."

"అయితే సందేహించడమెందుకు? చెప్పండి." అన్నాడు.

"నేను చెప్పేది చాలా పెద్ద రహస్యం. మీలోనే వుంచుకోండి."

"అలాగే! చెప్పండి."

"ప్రసాదరావు భార్య మణెమ్మకు నాకూ సంబంధముంది. వీలునుబట్టి ఆమె నాదగ్గరకు రావడం, నేనూ ఆమెదగ్గరకు పోవడంచేస్తుంటాము. దొంగతనం జరిగిన రోజురాత్రి నేను ఆమె ఇంటికి వెళ్ళాను. నాకోసం ఆమె తలుపులు తీసిపెట్టింది. నేను లోపలికెళ్ళాను. వెళ్తూ తలుపులు వేయడం మరిచాను. పైకెళ్ళాక మాధోరణిలో మేమున్నాం. దొంగలు

వాళ్ళుపని పూర్తిచేసుకొని పోయారు.'!' అన్నాడు మెల్లిగా దయానిధి.

"మీరు కావాలనే నాకు ఆరోజు అబద్ధం చెప్తున్నట్లు అర్థం చేసుకున్నాను. కానీ దాన్ని ప్రేరేపించినది ఇంతపెద్ద రహస్యమనుకోలేదు. ఊరంతా మిమ్మల్ని దేముడంటారు. మరి మీరు........."

"మనిషినేగదండి. అదొక బలహీనమైన క్షణం. జరిగి పోయింది. ఆమెముందంజ వేసింది. నన్నునేను కంట్రోలు చేసుకోలేకపోయాను. నాకుతలచుకుంటే బాధగావుంది. అందుకే వీలయినంతత్వరగా ఈవూరినుండి మకాం ఎత్తేద్దామను కుంటున్నాను." అన్నాడు దయానిధి.

"డాక్టరుగారూ! నిజం చెప్పినందుకు చాలా సంతోషం. ఆరాత్రంతా చక్కగా చాలాసేపు మీరిద్దరూ మేలుకొనే వుంటారు. మీకు మనుషులు లోనికొచ్చిన శబ్దంగానీ, కదులు తున్న సవ్వడిగానీ వినిపించలేదా?" అడిగాడు రాయుడు.

"లేదండీ!"

"చిత్రంగావుందే?"

"మీకూ తెలియందేముంది. మేము తియ్యటి మత్తులో పడి ప్రపంచాన్నే మరచిపోయివున్నాం. అందువల్ల బహుశా వినిపించలేదనుకుంటాను." అన్నాడు రాయుడు.

ఉన్నట్టుండి బస్ ఆగిపోయింది.

"ఏమయింది?" అడిగాడు రాయుడు.

"వాళ్ళెవరో కారుకు టైరేసుకొంటున్నారు. అయినా కారుని రోడ్ కడ్డంగా పెడతారా. ప్రక్కన పెట్టుకుంటే బాగుండేదికదా!" అంటూ దిగాడు డ్రైవరు.

రాయుడు దిగాడు. అతని వెంట దయానిధికూడా దిగాడు.

ఆకారు వీరాపురం జమీందారుగారిదని చూడంగానే తెలుసుకున్నాడు దయానిధి. రాయుడికి చెప్పాడు. ఇద్దరూకారు వద్దకెళ్ళారు.

జమీందారుగారు దయానిధిని పలకరించాడు. రాయుడ్ని కూడా పలకరించాడు.

"ఎక్కడికిసార్ ప్రయాణం?" అడిగాడు దయానిధి.

"మద్రాసు వెళ్తున్నానుసార్ నాల్రోజుల్లో వస్తాను. సుజాతకేదైనా నొప్పివస్తే, మీకు కబురు పంపమన్నాను. కాస్త చూస్తూవుండండి" అన్నాడు జమీందారు.

"అలాగే!" అన్నాడు దయానిధి.

రాయుడు డ్రైవర్ని కారు రోడ్ కడ్డంగా పెట్టినందుకు తిట్టాడు. వాడువణుకుతూ గబగబ పని ముగించి స్టార్టు చేశాడు.

బస్‌లోఎక్కి కూర్చున్నారిద్దరూ మళ్ళీ.

రాఘవపురం వచ్చింది.

"నా రహస్యం మీరు కాపాడాలి!" అన్నాడు దిగేముందు దయానిధి.

"అలాగే." అన్నాడు రాయుడు ముందు దిగుతూ.

8

దయానిధి చదువుకుంటూ కూర్చునాడు కన్సల్టింగ్ రూంలో. గంట పదకొండయింది.

కారొచ్చి ఆగినశబ్దం అయింది.

డ్రైవరు దిగి లోనికొచ్చాడు

"మిమ్మల్ని వెంటనే పిల్చుకు రమ్మన్నారు.,, అన్నాడు.

"మా అమ్మగారికి మళ్ళీ నొప్పి వచ్చిందా?,,

''అవునండీ!'' అన్నాడు.

విమల లైట్లు వెలిగించుకుంటూ వచ్చింది.

''వీరాపురం వెళ్తున్నారా?''

''ఆc!''

''నన్ను రమ్మంటారా?'' అడిగింది విమల.

''ఎందుకూ నిద్రదండుగ. ఇంజక్షనిస్తే తగ్గుతుందానొప్పి వెంటనే వచ్చేస్తాను.'' అంటూ తనమెడికల్ చెస్ట్ తీసుకొన్నాడు చేతికి. వెళ్ళి కారెక్కాడు.

విమల లైట్లన్నీ ఆర్పుకుని పడుకుంది.

కారు పదిహేను నిముషాల్లో వీరాపురం చేరింది.

బంగళా నిర్మానుష్యంగా వుంది.

డ్రైవరు డోరుతీశాడు. దయానిధి దిగిలోనికెళ్ళాడు.

సుజాతకూడా పైన గదిలోవుంది.

''ఎవ్వరూ లేరుగా?'' అడిగాడు చెస్ట్ టేబుల్ పైన పెడుతూ.

''లేరు.'' అంది సుజాత

''బయఃట డ్రైవరు మాత్రం వున్నాడు.''

''వాడ్ని పంపిచేసేదా?''

''ఏమని చెప్తావు.''

''ఏదో చెప్తాను.'' అంటూ ఉద్రేకం ఆపుకోలేక దయానిధి పైకొచ్చింది. ఆమెను పొదివి పట్టుకున్నాడు. అతనికి ఆమె పైనున్న వింతకోరిక చెవిలో చెప్పాడు. నవ్వింది సుజాత. వెళ్ళి తలుపులు మూసింది. కిటికీకున్న కర్టెన్లు లాగింది. ఒక్కొక్కటి బట్టలన్నీవిప్పి మంచంపైన వేసింది. అల్మైరాతెరచి తనకున్న మొత్తం నగలు ధరించింది.

బంగారం రంగులో మెరుస్తూన్న నగ్నమైన ఆమె శరీరం

పైన అలంకరించిన ఆభరణాలు వింతగా వెలిగాయి.ఆ దృశ్యాన్ని చూసి దయానిధి పిచ్చెక్కిపోయాడు అలాగే ఆమెపైనపడ్డాడు.

ఆట విడుపులో ఆమెనగలన్నీ తీసి దిండుక్రింద పెట్టింది బట్టలు కట్టుకొంది.

"ఇక్కడ మనం ఎక్కువసేపు వుండడం మంచిదికాదు. డ్రైవరు అనుమానపడొచ్చు." అవసరమైన ఇంజక్షను కావాలనీ, అది హస్పటల్‌లో వుందనీ, చెప్తాను. దానికోసం అక్కడికి వెళ్ళాలి రాత్రంతా అక్కడే వుండొచ్చు. అంతగా డ్రైవరు అడిగితే మళ్ళీ నొప్పివచ్చే ప్రమాదం వుందని చెప్తాను. అందువల్ల తెల్లవారిందాకా వుండడం మంచిదని అతన్నివెళ్ళి తెల్లారగట్ల రమ్మనిచెప్పి పంపిస్తాను." అన్నాడు దయానిధి "అలాగే!" అంది మత్తు పూర్తిగా వొదలని వొంటికేసిచూసుకుంటూ.

అనుకున్నట్లుగానే మరో పదిహేను నిముషాల్లో పాండవపురం చేరుకొన్నారు. పదినిముషాల తర్వాత కారును కూడా పంపేశారు.

ఆ రాత్రంతా ఆనంద సాగరంలో మునిగితేలారిద్దరూ.

వేకువ జామున డ్రైవరు కారు తెచ్చాడు. అందులో ఎక్కి వెళ్ళి పోయింది సుజాత వీరాపురానికి.

దయానిధి నిద్రకుపక్రమించాడు. విమల మేలుకునే వుంది. అంతా చూస్తూనే వుంది.

తెల్లవారుతూండగా రాయుడు వచ్చి తలుపు తట్టాడు విమల తీసింది తలుపులు.

"డాక్టరుగారున్నారా?" అడిగాడు.

"ఆఁ నిద్రపోతున్నారు."

"కాస్త మాట్లాడాలి!" అన్నాడు.

"అర్జంటా?."

''అవును.''

విమల మారు ప్రశ్న వెయ్యకుండా లోనికెళ్ళి లేపింది. దయానిధి కళ్ళునులుముకుంటూ వచ్చాడు.

''సుజాత అదే వీరాపురం జమీందారు గారి భార్య రాత్రి ఇక్కడే వుండిందటగా. అక్కడ బంగళాలో దొంగలు పడ్డారు. ఆమె నగలు మొత్తం దాదాపు రెండులక్షలు చేసేవి ఎత్తుకు పోయారు. మనిషి వచ్చి చెప్పాడు. వస్తారా? వెళ్దాం!'' అన్నాడు రాయుడు.

''చిత్రంగా వుందే! ఆమె నాలుగింటికి వెళ్ళినట్లుంది. రాత్రంతా నొప్పితో బాధపడుతూ వుండిందిక్కడే. నాలుగైదు ఇంజక్షను లిచ్చాను.'' అన్నాడు దయానిధి.

''త్వరగా రండి. వెళ్దాం!'' అన్నాడు రాయుడు.

పది నిముషాల్లో స్కూటరెక్కి వెళ్ళా రిద్దరూ.

''పోలీసుల్ని పంపారా?''

''ఆఁ! వాళ్ళిపాటికీ చేరి వుంటారు.'' అన్నాడు రాయుడు. పది నిమషాల్లో వీరాపురం చేరుకున్నారు.

దొంగతనం చాలా సులభంగా జరిగిపోయినట్లు తోచింది. తలుపులు తెరిచే వున్నాయి. తిన్నగా సుజాత బెడ్ రూంకు వెళ్ళిపని ముగించుకొని వెళ్ళిపోయారు ఆ దొంగలు.

''బీరువా తాళాలు దానికే వ్రేలాడుతున్నాయి. తాళాలు మామూలుగా ఎక్కడుంటాయి?'' అడిగాడు రాయుడు.

''నాతలగడ క్రింద పెట్టుకుంటాను.'' అంది సుజాత.

''మీరు బీరువా తీసి మళ్ళా మూయడం మరచిపోయి వుండవచ్చు. ఆలోచించుకొని చెప్పండి.''

''లేదండీ! నేను అది తెరచి చాలా రోజులయింది.'' అంది సుజాత.

"మీ పనివాళ్ళ వరిమీాదన్నా మీాకు అనుమానం వుందా?"

"అంతా నమ్మకస్తులు. చాలా రోజుల్నించి పనిచేస్తున్న వాళ్ళు."

"డ్రైవరు ఎలాంటివాడు. అతని కొక్కడికే తెలుసు మీారు తెల్లారిందాకా రారని. అతనికి దొంగతనం చేసే అవకాశం వుంది." అన్నాడు రాయుడు.

"అవకాశ మంటే వుంది. కానీ అతని తండ్రి తరాన్నించి మా దగ్గరే బ్రతికారు. ఇంత నీచానికి పాల్పడు తారని నేను అనుకోవడం లేదు." అంది సుజాత.

"మీా వారికీ విషయం తెలిపారా?"

"వైరిప్పించాను. సాయంత్రానికొస్తారేమో?

"ఈ ప్రాంతాల్లో ఈమధ్యజరుగుతున్న దొంగతనాలన్నీ చిత్రంగావున్నయి" అంటూ రూంలో కెళ్ళాడు. గది అంతా నిశితంగా పరిశీలించాడు. మంచాన్నిచూశాడు. తలగడలుపై కెత్తాడు. దాని క్రింద ముక్కుపుడక కనిపించింది, మిలమిల మెరుస్తూ. దాన్ని చేతికి తీసుకున్నాడు. వెలుపలికొచ్చాడు.

"ఇదిమీాదేనా?" అడిగాడు రాయుడు.

"నాదేనండీ?"

"ఇదెక్కడ పెట్టారు. బీరువాలోనేనా?

"అవునండీ! మిగిలిన వాటితో వీట్నికూడా పెట్టాను." అంది సుజాత. ఆమె చెప్తున్నది అబద్ధమన్న విషయం ఆఒక్క మాటతో ఋజువయిపోయింది.

"రాత్రి డాక్టర్ను ఇక్కడికి పిలిపించారుగా? మళ్ళీ పాండవ పురం వెళ్ళారెందుకు?" అడిగాడు రాయుడు.

"నొప్పి తగ్గలేదు. ఎక్కువయింది. వేరేమందు ఇవ్వాలనీ అది ఎలా పనిచేస్తుందో చూడాలనీ చెప్పాడు డాక్టరు. అందు

వల్ల వెళ్ళాం.'' అంది సుజాత.

''సుజాతగారూ! మీరు పూర్తిగా నిజం చెప్పడం మంచిది జరిగింది జరిగినట్లు చెప్తే నాకు దొంగల్ని పట్టుకోవడం సుల భంగా వుంటుంది.'' అన్నాడు రాయుడు ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ.

''నేను అబద్ధం చెప్తున్నాననుకొంటున్నారా. నగలు పోగొట్టుకొని కూడా అబద్ధాలు చెప్పే అవసరం నాకే ముంటుంది?''

''అది మీకు తెలియాలి. ఈ ముక్కుపుడక గురించి అడిగినప్పుడు దాన్ని ఖచ్చితంగా బీరువాలో పెట్టానని చెప్పారు.'' కానీ నాకది మీ తలగడక్రింద దొరికింది. అది అబద్ధంకాదా?''

''లేదు! నేను మాత్రం బీరువాలోనే పెట్టాను.'' మొండి గా చెప్పింది సుజాత.

''ఆల్‌రైట్. ఇప్పుడిక్కడ నేను చేయగలిగిందేమీలేదు. మీవారు వచ్చాక ఓవారు నన్ను కలుసుకోమని చెప్పండి.'' అన్నాడు రాయుడు లేస్తూ. అతనివెంట కానిస్టేబుల్ కూడా బయలుదేరాడు.

అంతా వెళ్ళిపోయారు.

9

'' ఇంత పొద్దున్నే వచ్చావేం ?'' అడిగింది విమల జనార్దనాన్ని.

''నిన్ను చూడాలనిపించింది. అంతే వచ్చేశాను. డాక్టరు లేడా?

''లేడు వీరాపురం వెళ్ళాడు పోలీసుల్తో.''

''ఎందుకు?

''అక్కడ జమీందారిగారింట్లో దొంగతనం జరిగిందట

"డాక్టర్ ఏంచేస్తాడక్కడ?"

"నాకు తెలీదు!" చెప్పింది విమల.

జనార్దన్ మౌనంగా ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు.

"ఆకలిగావుంది. ఏమైనా వుంటే తినేందుకు పెట్టు." అన్నాడు జనార్దనం.

విమల లోనికెళ్ళి బిస్కట్లు, రొట్టెతెచ్చి అందించింది. అవితిని టీ త్రాగి, వెళ్ళి పడుకున్నాడు.

ఆతర్వాత అరగంటకు దయానిధి వచ్చాడు.

"ఏమయింది?" అడిగింది విమల.

దొంగతనం విషయం టూకీగాచెప్పి లోనికి వెళ్ళాడు. తన తండ్రి వచ్చిన విషయం చెప్పాలనుకుంది. కాని అనవసరంగా నిద్రలోవున్న మనిషిగురించి ప్రస్తావించడం అనవసరమనుకొని వూరుకొంది.

ఆతర్వాత గంటసేపటికి సుజాత వచ్చింది. లోనికి వెళ్ళడం చూసింది విమల.

డాక్టర్‌గారి గదిబైట నిలుచుంది.

"ఎందుకొచ్చావ్" అన్నాడు కంగారుగా.

"రాయుడిగార్కి మనపైన అనుమానంగా వున్నట్లుంది. చిన్న అబద్దం చెప్పాను. పట్టుకున్నాడు. నేనుమాత్రం నిజం చెప్పలేదు. చెప్తే మంచిదో కాదో అన్నఅనుమానం వచ్చింది. మిమ్మల్ని అక్కడే అడుగుదామనుకున్నాను. అతనివెంట మీరూ వచ్చేశారు అందుకని రాక తప్పలేదు." అంది.

"ఏంచెప్పాలనుకుంటున్నావ్?"

"మనిద్దరిసంగతీచెప్పి, మీరు నగలు వేసుకుంటే చూద్దామన్నారనీ, అందుకని బీరువాలోంచి తీసి, వేసుకొని, తిరిగితీసి, దిండుక్రింద పెట్టి, తిన్నగా పాండవపురం మీతో వచ్చేశానని

చెప్తాను." అంది సుజాత.

"వద్దు! దానివల్ల మన రహస్యం అందరికీ తెలిసే ప్రమాద ముంది." అన్నాడు దయానిధి.

జనార్దన్ వెనుకనుండి వచ్చి "ఏంది వింటున్నావ్?" అడిగాడు విమలను.

"డాక్టరుగారు ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నాడు. ఏవి టాని వింటున్నాను." అంది విమల.

జనార్దనం మాటలు వినిపించి గబగబ వెలుపలికొచ్చాడు దయానిధి. చూచి భయంతో కంపించిపోయాడు.

"నువ్వా ? ఇక్కడే వున్నావా ?" అన్నాడు.

"ఆఁ!" అన్నాడు జనార్దనం.

"వెళ్తానన్నావుగా ?"

"అన్నాను. కానీ ఒంట్లో ఓపికలేదు. సాయంత్రం దాకా వుందామనుకొన్నాను. అన్నాడు" జనార్దనం.

"నీతో కొద్దిగా మాట్లాడాలి. రా!" అంటు ఆపరేషన్ చేసే గదిలోకి తీసుకెళ్ళాడు.

సుజాత కేమీ తోచలేదు.

వెళ్ళి ఫాన్ వేసి డాక్టరుగారి కుర్చీలో కూర్చుంది. తమషా టేబుల్ సొరుగు లాగింది. అందులో ఏమున్నాయోననుకుంటు చూసింది. కొన్ని టాబ్లెట్లు చిన్న మందు సీసాలు కనిపించాయి ఇంకొంచెం ముందుకు లాగింది సొరుగును.

కళ్ళు జిగేలు మనిపిస్తూ వజ్రాల హారం కనిపించింది చూడగానే అది తనదని గుర్తుపట్టింది. ఆ హారం అక్క కెలాగొచ్చిందో ఆమెకు అర్థంకాలేదు. అంతకు ముందు రా దయానిధి కోరిక తీర్చేందుకు తను ధరించింది. ఆ తర్వా తీసి తలగడ క్రింద పెట్టింది. మిగిలినవాటితోపాటు. తన

చూస్తూవుండగా దయానిధి దాన్ని తీయలేదు. ముందు తనే క్రిందికి దిగి వెళ్ళి కార్లో కూర్చున్నాడు. అతని వెనుక వెళ్ళింది తను. అలాంటప్పుడు అతని చెతికి హారం ఎలా వచ్చింది?.

ఆమె ప్రశ్నకు సమాధానం మనస్సు ప్రశ్నించగానే, గుండె దద్దరిల్లిపోయింది. ఆహారాన్ని అలాగే చేత్తోపట్టుకొని వెలుపలికివచ్చింది.

లోనికి వస్తున్న రాయుడు కనిపించాడు.

తిన్నగా ఆతని దగ్గరకువెళ్ళి హారం చూపించి "దొంగను పట్టుకుంటారా?" అడిగింది. ఆమె కళ్ళు చింతనిప్పుల్లా వున్నాయి.

"అందుకే వచ్చాను." అన్నాడు.

అక్కడే వున్న విమల కంగారుగా వచ్చి "ఎవరు సార్! ఆ దొంగ" అడిగింది.

రాయుడు విమల వేపు దయగా చూసి "నీకు తెలీని సత్యం చెప్పవలసివచ్చినందుకు బాధగావుంది. జనార్ధనం నీకు తండ్రి అవుతాడా." అడిగాడు.

"అవునండీ!"

"అతనే దొంగ!"

"నిజంగానా?"

"నిజమేనమ్మా! ఈ డాక్టరు దొంగ డాక్టరు. ఇతను కలకత్తాలో ఒక పెద్ద డాక్టరు దగ్గర కాంపౌండరుగా పనిచేసేవాడు. అక్కడ మందులు దొంగిలించి అమ్ముకుంటుండేవాడు. దానికితోడు పేషంట్లనగలు కూడా కాజేసి వ్యభిచారం, జూదం, లాంటి పాడు అలవాట్లకు డబ్బువెచ్చించేవాడు. పోలీసులకు దొరికాడు. కేసుబుజువయింది. జైలుకెళ్ళాడు. అక్కడే మీ తండ్రి, మీ అమ్మను హత్యచేసి చంపిన నేరానికి శిక్ష అను

భవిస్తుండేవాడు. ఇద్దరుసన్నిహితులైనారు. అక్కడ్నుంచి విడుదలయ్యాక తిన్నగా ఇక్కడికొచ్చారు." చెప్పాడు రాయుడు.

"అవునండీ! అనాథశరణాలయానికి వచ్చారిద్దరూ. మా నాన్న వ్యాపారంలో పంజాబులో వున్నానని అబద్దం చెప్పాడు నాకు. డాక్టరును కూడా అప్పుడే పరిచయంచేశాడు. నా నర్సు ట్రైనింగ్ కాగానే బలవంతంమీద తెచ్చి ఇక్కడ పెట్టాడు." అంది విమల.

"మీ నాన్న దొంగిలించిన నోట్లను మారుస్తుంటే చూసిన బార్ ప్రొప్రైయిటర్ మూలంగా మీ నాన్నను తెలుసుకున్నాము. అప్పట్నుంచి మేము అతని వెంటపడ్డాం. డాక్టరు వెళ్ళి అతన్ని రాత్రి రమ్మని చెప్పాడు దొంగతనంచేసేందుకు. జనార్ధనం ఆఖరి బస్సులో వచ్చి పాండవపురం నుంచి నడచి వెళ్ళాడు వీరాపురానికి. అతని వెంట వెళ్ళారు మా వాళ్ళు. కానీ నేనే జనార్ధనాన్ని అరెస్టు చెయ్యొద్దని చెప్పాను." అన్నాడు రాయుడు.

అంతలో లోపల్నుంచి జనార్ధనం, దయానిధి వెలుపలకొచ్చారు. రాయుణ్ణి చూసి విభ్రాంతులైనారు.

"తోడు దొంగలు అరుగో" అన్నాడు రాయుడు.

"ఇన్స్పెక్టర్‌గారు!" అరచాడు కోపంగా దయానిధి.

"నీ జాతకం, జనార్ధనం జాతకం రెండూ కలకత్తా నుండి రాత్రి వచ్చాయి. ఈ దెబ్బతో నీకు ఆజన్మ ఖైదు తప్పదు" అన్నాడు. రాయుడు.

విమల వైపు చూడటానికి ఇద్దరికీ ముఖం చెల్లలేదు. తలొంచుకున్నారు. సుజాత కోపంగా వెళ్ళి దయానిధి చెంపలు వాయించింది. ఆమెవి పోయిందినగలుకాదు? పవిత్రమైన శీలం.

పరమనీచుడైన ఒక మోసగాడికి, పవిత్రంగావుంచు

కున్న శరీరం అప్పగించానన్న బాధకలిగింది. ఆ రాత్రి ఆమె శరీరం, వీరాపురం జమీందారు గారి ఇంటి ఆవరణలోని వేప చెట్టుకు వ్రేలాడింది.

—: ఐపోయింది :—